

Kinderspel

Jeroen Metz

Kinderspel

Alles wat we horen is een mening, geen feit. Alles wat we zien is een perspectief, niet de waarheid.

Marcus Aurelius

24 augustus 2021

Hoofdstuk 1

De weg waar Catherine Malany over wandelde was er een van uitersten. Aan de ene kant was het er altijd rustig, vanwege de afgelegen ligging van zowel de weg als de bijbehorende brug. Aan de andere kant gaf de weg een explosie weer van alle vormen van kunstuitingen die je maar kon bedenken. De donkerkleurige graffiti ging naadloos over in de tekeningen die in opdracht van het Londense stadsbestuur waren gemaakt door de meest getalenteerde schilders van het land. Schilders die, zo wist Catherine, met grof geld betaald werden en daarom met zijn allen stonden te springen om ook maar een spat verf op de muren langs de weg aan te brengen.

De weg, die zich in totaal zo'n twee kilometer door het landschap vormde, kwam uit op een paar honderd meter van haar huis. Vanaf daar

ging de weg over in een onverhard stuk, dat bij slecht weer erg modderig kon zijn.

Catherine gooide sierlijk de deuren van de Ford dicht, van een afstand de deuren sluitend met haar afstandsbediening. In snelle pas liep ze het korte tegelpad over, tot ze voor de deur stond.

“Mama!”

“Dag lieverd, hoe was het op school vandaag?”

“Ja, goed! We hebben vandaag buiten gym gehad, omdat het nog zo’n goed weer is.”

“Zo zo, jij boft! Is papa al thuis, Millie?”

“Ja, hij zit geloof ik in de tuin. Volgens mij was hij nog met het terras bezig.”

Ze hadden al in het najaar besloten dat het toch echt tijd werd om het terras aan te pakken. De stenen lagen er al sinds de aankoop van het pand in 1984, inmiddels dus alweer 37 jaar geleden. Omdat de grond op meerdere plaatsen begon te verzakken, leek het beter om een nieuw terras aan te leggen.

Buiten het terras was het grasveld toch wel het voor Catherine favoriete plekje in de tuin. Dit was groter dan gemiddeld en was voor haar gezin een fijne plek om in de zomer te verblijven. Ze had altijd al gedroomd van een grote tuin en toen ze samen met haar man dit huis vond, waren ze eigenlijk meteen verkocht. De vraagprijs was aan de hoge kant, maar lag net binnen hun budget. Binnen een paar maanden was alles in kannen en kruiken en konden al hun bezittingen van Sheffield naar Londen verplaatst worden. Aangezien Landel zo zijn contacten had, hoefden ze geen verhuisbedrijf in te schakelen, wat aardig scheelde in de kosten. En nu zaten ze hier dus, een kwart eeuw later, in een prachtig huis met een prachtige tuin erbij.

“Landel?”

Omdat Catherine niet meteen antwoord kreeg, liep ze verder naar de achterkant van het huis. Daar zag ze al snel dat haar man helemaal

achterin de tuin bezig was een van de struiken te knippen.

“O, Catherine. Ik had je niet aan horen komen.”

“Kom je zo? Ik heb thee gezet.”

“Ik maak nog even deze struik af en dan kom ik. Een minuutje.”

“Ben je al lang hier bezig?”

“Sinds ik terug ben van mijn werk. Sinds een uur of vier. Hoe was het bij jou op het werk?”

“Niet slecht. Paar lastige gevallen erbij, maar over het algemeen niets bijzonders. Ik zet je thee zo hier op tafel neer.”

“Ja, is prima.”

Landel legde de snoeischaar naast zich neer en hees zich met enige moeite overeind. De behandelingen van de dokter sloegen dan wel goed aan, toch bleef de pijn in zijn knie hem parten spelen. De harde valpartij met de fiets, nu drie jaar geleden, had toch meer beschadigd dan hij dacht. Niet dat dat hem

ervan kon weerhouden om ieder vrij moment in de tuin door te brengen.

Catherine schonk zijn glas vol en schoof haar stoel achteruit.

“Waar is Emma eigenlijk?”

“Ik weet het niet, ze was net nog bij me. Zal wel naar haar kamer zijn gegaan. Ik ga wel even kijken.”

De kamer van haar negenjarige stiefdochter bevond zich aan de achterkant van het huis naast die van Millie en kreeg altijd de eerste zonnestralen te verwerken die de dag in petto had. Emma had echter een hekel aan vroeg opstaan, waardoor Catherine en Landel al snel rolluiken hadden aangebracht. Na het overlijden van Emma's biologische ouders, drie jaar geleden bij een vliegramp, hadden Catherine en Landel Emma direct in huis genomen. En sinds een paar maanden was ze eindelijk officieel geadopteerd. Het ging vanaf het begin goed, maar de laatste maanden

merkten zowel Catherine als Landel wel dat het meisje ergens mee zat. Misschien ruzie met wat klasgenootjes op school, dacht Catherine in eerste instantie. De laatste weken werd Emma echter steeds stiller en teruggetrokken. Ze waren al een keer met haar naar de huisarts geweest, die hun aanraadde om anders eens een afspraak te maken met een psycholoog. Volgens hem kwam het vaker voor dat kinderen die geadopteerd werden af en toe wat neerslachtige gevoelens hadden, zeker kinderen die een heftige voorgeschiedenis hadden zoals Emma die had.

Catherine deed de hordeur naar de pantry open en wurmde zich langs de nog te strijken was. Hierdoor kwam ze uit in de woonkamer, die groter was dan je van de buitenkant van het huis zou vermoeden. Dit kwam ook wel door het gebrek van grote kasten in de ruimte, waardoor de kamer een stuk groter leek. Ze keek vluchtig door het raam naar de groep van

zo'n dertig mensen die voor het huis stond en deed toen de deur naar de trap open.

Wacht...

De rillingen liepen over haar armen. Waarom stonden er zoveel mensen voor hun huis? Ze rende naar de voordeur en zwaaide deze open.

Ze wurmde zich door de mensenmassa, die inmiddels steeds groter begon te worden.

Naast de burens stonden er ook allerlei mensen die ze alleen vaag van gezicht kende. De blikken waarmee men haar aankeek naarmate ze verder naar voren kwam, beviel haar niet.

Met veel haast duwde ze een smalle, lange man opzij, die net aan de rand van de tuin stond, het punt waar alle aandacht naar uit leek te gaan.

Er zijn van die situaties waarin het zoeken naar woorden moeilijker gaat dan ooit. Je weet wel ongeveer wat je wil zeggen, maar op de een of andere manier weten de woorden de weg naar je mond nooit te vinden. Catherine kon

alleen maar kijken. Niet huilen, niet
schreeuwen... Alleen maar kijken naar het
levenloze, lijkbleke lichaam van haar
negenjarige pleegdochter.

5 juli 2020

Hoofdstuk 2

“Handdoeken?”

“Check.”

“Zonnebrand?”

“Check.”

“Slippers?”

“Check.”

“Oké, volgens mij hebben we dan alles. Help jij je moeder even met het in de auto leggen van de laatste koffers? Dan haal ik even het navigatiesysteem, dat moet nog ingesteld worden” zei Landel.

“Ja, is goed”, zei Millie, waarna ze een sprintje trok richting de nog in duister gehulde oprit. Ze had dan eindelijk haar zin gekregen. Na al die jaren in Engeland op vakantie te zijn geweest, gingen ze dan nu eindelijk naar Italië. Niet dat ze een doordrammer was, helemaal niet. Ze was alleen die eeuwige campings en vakantieparken met een compleet gebrek aan